

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Baracz Vilmos jogtanácsos által képviselt Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (7100 Szekszárd, Tanya u. 4.) felperesnek, dr. Kővári Elvira jogtanácsos által képviselt Országos Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen, közérdekű adat kiadására kötelezés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. április 1. napján meghozott, 38.P.24.480/2009/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által az MNV Zrt.-nek átadni szándékozott ingatlanok adatainak közlésére vonatkozó kötelezést mellőzi, és e körben a keresetet elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s:

A felperes az alpereshez 2009. január 8-án intézett levelében a rendőrség költségvetési gazdálkodásának szigorításáról szóló 57/2008. (OT 30.) ORFK utasításban foglaltak végrehajtásáról kért tájékoztatást, s ezzel összefüggésben a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 21. § (1) és (5) bekezdésére hivatkozással adatigénylést nyújtott be.

Az alperes 2009. január 30-án kelt levelében a kérdések egy részét megválaszolta. Választ adott arra, hogy a kérdés szerinti időpontban hatályos 31/2005. (VII. 28.) ORFK intézkedés 26. pontja alapján mely személyi körnek lehet a magáncélú gépjárműhasználatra szóló engedélyt adni. Közölte azt is, hogy a 2008. január 1-jei állapot szerint 243 fő rendelkezett ilyen engedéllyel és a számadatokat az intézkedés rendelkezéseire utalással csoportosította. A Magyar Nemzeti Vagyonkezelő (MNV) Zrt-

nek átadásra kijelölt ingatlanokra vonatkozóan azt közölte, hogy az ezzel kapcsolatos listát elkészítette, azonban a vagyonkezelő szerv arra még nem nyilatkozott, tehát ezek az adatok nem nyilvánosak.

A felperes 2009. február 6-án az adatkiadási kérelmét megismételte, amelyre 2009. március 12-én kelt válaszában az alperes közölte a tartós magáncélú gépjárművek gyártmányára és típusának darabszámára vonatkozó adatokat. A további adatközléstől változatlanul elzárkózott arra hivatkozással, hogy azok részben személyes adatok, részben döntés-előkészítő adatok.

A felperes módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy sorolja fel tételesen a 2008. január 1-jei állapotnak megfelelően a rendőrség tulajdonát képező és tartós magáncélra kiadott szolgálati gépjárműveket (típus, forgalmi rendszám, évjárat szerint), megjelölve a kedvezményezett személy nevét, beosztását és szolgálati helyét is. Kérte továbbá annak közlését, hogy „ingatlan konszolidáció” címén, a rendőrség kezelésében lévő mely ingatlanok átadása történt meg a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. (MNV Zrt.) részére, illetve mely ingatlanokat szándékozik a rendőrség átadni. Keresetében az Avtv. 2. § 4. pontjára, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) 203. § (3) bekezdésére, az Avtv. 19. § (1) és (4) bekezdésére, valamint az 54/2000. (XII. 18.) AB határozatban foglaltakra hivatkozott.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen azt emelte ki, hogy az adatigénylés nem tekinthető egyértelműnek, pontosnak, mert általában a „rendőrség”-re vonatkozik, amely több önálló jogi személyt foglal magában, így a területi szervek (megyei rendőr főkapitányságok) kezelésében lévő adatok az alperestől nem kérhetők számon. Arra is hivatkozott, hogy a gépjárművek típusát közölte, de az évjárat nem tartozik az általa nyilvántartott adatok közé, míg a forgalmi rendszám nem minősül közérdekű adatnak, annak semmiféle gazdasági jelentősége nincs. További érvelése szerint a felperes a az adatkiadási kérelmét a tulajdonában álló járművekkel kapcsolatban fogalmazta meg, de a rendőrség állományának lehetősége van „az üzemeltetésében lévő” - tehát nem kizárólag a tulajdonában álló - járművek magáncélú használatára is, s ez utóbbiak azonban nincsenek elkülönítve a nyilvántartásban. A gépjárműveket használó személyek adatai azért nem adhatók ki, mert személyes, és nem az Avtv. 19. § (4) bekezdése szerinti közérdekből nyilvános adatok. A Hszt. 203. § (3) bekezdése vonatkozásában úgy nyilatkozott, hogy a személyi nyilvántartás nem tartalmaz adatot a magáncélú járműhasználatra való jogosultságról.

Az MNV Zrt. részére átadott, illetve átadni szándékozott ingatlanokkal kapcsolatban azzal védekezett, hogy ezek döntés-előkészítő adatoknak minősülnek. A döntéshozatal az alperes önálló hatáskörén kívül esik, ezért az Avtv. 19/A. § (1) bekezdése alapján az adatok nyilvánossá tételére nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül közölje a felperessel a 2008. január 1-i állapot szerint a rendőrség tulajdonát képező és tartós magáncélra kiadott gépjárművek tételes (típus, forgalmi rendszám, évjárat) felsorolását, a rendőrség tulajdonát képező magáncélú használatra kiadott gépjárművek használóinak nevét, szolgálati helyét és beosztását, továbbá 2009. január 8-i állapot szerint közölje a felperessel a rendőrség által az MNV Zrt.-nek átadott, illetve átadni szándékozott ingatlanok pontos megjelölését.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 10.000 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában az Alkotmány vonatkozó rendelkezéseire, az Avtv.-nek a személyes adatokra, közérdekű adatokra és a közérdekből nyilvános adatokra, valamint az adatkezelőre vonatkozó értelmező rendelkezéseire, továbbá az Avtv. 19. § (1)-(4) bekezdéseire, 19/A. §-ának (1), (2) bekezdéseire, és az adatigénnyel kapcsolatos eljárásjogi szabályokra hivatkozott.

Az adatigénnyel - az alperesi védekezéssel szemben - a keresetpontosítást követően megfelelően körülhatároltnak tartotta, mert a felperes egyértelművé tette, hogy egyrészt a gépjárművek adatainak megismerését kéri, továbbá azon rendőrségi vezetők adatait kívánja megismerni, akik szolgálati gépjármű magáncélú hasznosítására engedélyt kaptak.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása körében rámutatott arra, hogy az alperesnek a perben azt kellett bizonyítania, hogy a felperes által kért felvilágosítást határidőben teljesítette, vagy azért nem teljesítette, mert az igénylés elutasítása jogszerű és megalapozott volt.

Köztudomású ténynek tekintette, hogy a tulajdonos rendelkezik a gépjármű adataival, ezeket az adatokat a forgalmi engedélyben feltüntetik, ezért alaptalannak tartotta azt az alperesi védekezést, hogy az évjáratot nem tartják nyilván. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az alperes semmilyen indokot nem jelölt meg azzal kapcsolatban, hogy a forgalmi rendszám - álláspontja szerint - miért nem minősül közérdekű adatnak. Határozottan úgy foglalt állást, hogy a rendőrség közfeladatot ellátó szerv, ezért a tulajdonában álló gépjárművek használóinak adatait közérdekből nyilvános adatoknak kell tekinteni.

Az ingatlanokkal kapcsolatos alperesi érvelést azért nem fogadta el, mert az alperes az átadni kívánt ingatlanok listáját elkészítette, ezáltal a döntést meghozta. Az elkészült lista tartalma ennek folytán nem minősül döntés-előkészítő adatnak, ezért az adatigénnyel teljes egészében megalapozottnak tekintette és az alperest ebben a tekintetben is az adatok kiadására kötelezte a kereset szerint.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását indítványozta.

Ismertette a közérdekű, a közérdekből nyilvános adat és a személyes adat fogalmát, és értelmezte azok összefüggéseit.

Rámutatott arra, hogy már az eljárás folyamán is jelezte, miszerint a „rendőrség” nem egyetlen szerv, hanem több jogi személy összessége, és az alperes csupán egy a jogi személyek között. Nem vitatta, hogy az alárendelt főkapitányságok tekintetében irányítóként működik, de ez a körülmény nem érinti, illetve semmisíti meg az egyéb szervek jogi személyiségét és önállóságát.

Az alperes változatlanul hivatkozott arra is, hogy csak bizonyos adatok tekintetében tekinthető adatkezelőnek, és - bár az alperes is nyilvántartja az adatok egy részét -, csak megkeresés alapján tud intézkedni az adatkezelők felé az adatok kiadása

érdekében. Kiemelte azt is, hogy a közérdekű adatok kiadására irányuló igényt sem lehet korlátok nélkül teljesíteni, csupán azért, mert más szervek felett meghatározott területen irányítási, felügyeleti jogkört gyakorol. Sérlemelte az ítélet indokolásának azt a részét is, hogy a gépjárművek forgalmi engedélyében szereplő, a felperes által kért adatoknak az alperes rendelkezésére kell állniuk. Megismételte azt az előadását is, hogy minden megyei, illetve a Budapesti Rendőr-főkapitányság saját nyilvántartást vezet. Az adatkiadási kötelezettség ettől függetlenül is csak a meglévő adatokra vonatkozhat, az össze nem gyűjtött, nem rendszerezett és nem csoportosított adatoknál a gyűjtés és válogatás aránytalan nehézséget jelentene. Fenntartotta a hatósági jelzéssel, a rendszámmal kapcsolatos korábbi álláspontját, amely szerint azok nem hozhatók összefüggésbe a rendőrség tevékenységével, vagyis nem közérdekű adatok.

Az ingatlan-listával kapcsolatosan változatlanul hivatkozott arra, hogy az általa készített lista része egy döntéshozatali eljárásnak, ezért nem vonatkozhat rá az adatkiadási kötelezettség. Hangsúlyozta, hogy a döntéshozatali eljárás teljességéhez nemcsak az MNV Zrt. elfogadó nyilatkozata tartozik, hanem az eljárás az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéssel ér véget.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján - figyelemmel az alperesi védekezésre - arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság nagyobb részben helyesen döntött, amikor az alperest a kért adatok kiadására kötelezte. Az MNV. Zrt. részére átadni „szándékozott” ingatlanok adatait illetően azonban a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontra jutott, a később kifejtendők szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésére tekintettel a következőkre mutat rá.

Az alperes fellebbezésében is azzal érvelt, hogy önmagában a „rendőrség” megfogalmazás nem pontos, mert különböző, önálló jogi személyeket foglal magában. Ez önmagában helytálló megállapítás, azonban a jogvita lényegét illetően nem bír jelentőséggel. A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) adatigénylés időpontjában hatályos 4. § (2) bekezdése értelmében a Kormány a rendészetért felelős miniszter (a továbbiakban: miniszter) útján irányítja a Rendőrséget, és a (3) bekezdés szerint a Rendőrség központi szervre, megyei (fővárosi) rendőr-főkapitányságokra, valamint rendőrkapitányságokra és határrendészeti kirendeltségekre tagozódik. Az Rtv. 6. § (1) bekezdéséből kitűnően a Rendőrséget az országos rendőrfőkapitány vezeti, akinek a jogkörébe tartozó legfontosabb feladatait a 6. § (3) bekezdésének a)-j) pontjai sorolják fel. Az Rtv. 6. § (4) bekezdése kimondja, hogy - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a Rendőrséget az országos rendőrfőkapitány képviseli. Ezekből a jogszabályi rendelkezésekből megállapíthatóan a „rendőrség” (Rendőrség) szót maga a törvény használja átfogó kifejezésként, és az egész szervezetet az alperes főkapitányának személye testesíti meg, tehát a felperes adatigénylése az alperes személyét illetően nem volt pontatlannak tekinthető, a felperes azt az ORFK-hoz

intézte, ebből következően az alperes személyét illetően nem állhat fenn bizonytalanság.

A fellebbezésben az alperes azt is kifogásolta, hogy az egyes adatfajták vonatkozásában nem tekinti magát adatkezelőnek.

Az adatkezelő fogalmát az Avtv. 2. § 8. pontja határozza meg. Ennek értelmében adatkezelő az a természetes vagy jogi személy, illetve jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, aki, vagy amely az adatok kezelésének célját meghatározza, az adatkezelésre (beleértve a felhasznált eszközt) vonatkozó döntéseket meghozza és végrehajtja, vagy az általa megbízott adatfeldolgozóval végrehajtja.

Az alperesnek az adatkezelés hiányára alapított érvelését részben a saját előadása is cáfolja.

A rendelkezésre álló adatok szerint (5. sorszámú alperesi előkészítő irat 2. oldal 2. bekezdése) az alperes Gazdasági Főigazgatóság Igazgatási és Ügyviteli Főosztálya rendelkezik olyan országos szintű nyilvántartással, amely valamennyi magáncélú használatra biztosított szolgálati jármű gyártmányát, típusát, forgalmi rendszámát, a használók nevét, azonban a járművek évjáraitra vonatkozóan „külön” nyilvántartása nincs.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy, ha nincs is „külön” az évjáratra vonatkozó alperesi nyilvántartás, az adatot - mint a jármű üzembentartójának - ismernie kell. Ettől függetlenül - az adatvédelmi jogban kialakult gyakorlat szerint - az adatkezelő az adat előállítására ugyan nem köteles, de amennyiben annak összeállítása számára nem okoz aránytalan nehézséget, amennyiben ennek egyéb jogszabályi előfeltételei adóttak, az adatkiadást nem tagadhatja meg.

Nem volt osztható az az alperesi védekezés sem, hogy a gépjárművek adatainak - ide értve a forgalmi rendszámot is - a használatra kijelölt vezető beosztású személyek nevének és egyéb személyes adatainak egybevetésével az egyes gépjárművek hozzárendelhetők az adott személyekhez, és ez biztonsági kockázatot jelent.

Az elsőfokú bíróság is utalt arra ítéletében, hogy a felperes keresetpontosítással élt (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdése), és bírói kérdésre határozottan úgy nyilatkozott, hogy nem kéri a két különböző adatsor összekapcsolását. Nem igényli annak közlését, hogy mely személy használatában, melyik gépjármű van, csak a járműadatokat, és személyekre vonatkozóan is csak annak megjelölését igényli, hogy ki az, aki szolgálati gépjárművet használ.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen döntött, amikor e pontosított kereseti kérelemnek megfelelően különválasztva, de rendelkezett a gépjárművek adatai és az egyes személyek adatai kiadása tekintetében.

Annak sem volt ügydöntő jelentősége, hogy az adott gépjármű az ORFK tulajdonában van, vagy olyan módon áll a használatában, hogy tartós bérletének díját az alperes fizeti.

Az ugyanis nem vitatható, hogy a rendőrség közfeladatot ellátó szervnek minősül, továbbá, hogy a gépjárműveket az arra jogosultak a rendőrségnél betöltött pozíciójukra tekintettel történő juttatás következtében feladatkörébe tartozó ügyekben használhatják,

így egyértelműen ebben az esetben állami vagyon kezeléséről, közpénzek felhasználásáról van szó. Mindezekből az a következtetés vonható le, hogy a jogi megítélés szempontjából nincs különbség abban, hogy a rendőrség tulajdonában vagy a használatában álló járművekről van-e szó.

Az Avtv. 19. § (1) bekezdése kimondja, hogy az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy (a továbbiakban együtt: szerv) a feladatkörébe tartozó ügyekben - így különösen az állami és önkormányzati költségvetésre és annak végrehajtására, az állami és önkormányzati vagyon kezelésére, a közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre, a piaci szereplők, a magánszervezetek és - személyek részére különleges vagy kizárólagos jogok biztosítására vonatkozóan -- köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény pontos és gyors tájékoztatását.

A másodfokú bíróság - amellet, hogy egyetértett a gépkocsikra és a gépkocsikat használó személyek adataira vonatkozó adatkiadás elrendelésével -, szükségesnek tartja az indokolást kiegészíteni azzal, hogy a gépjárművek magáncélú hasznosítására vonatkozó adatok az Avtv. különböző rendelkezései alá esnek. Míg a gépkocsi műszaki adataira vonatkozó kérés kétséget kizáróan közérdekű adatokra irányul, vagyis az Avtv. 2. § 4. pontjában írt fogalom alá esik, addig, a használatra jogosultak adatai az Avtv. 2. § 5. pontja szerinti közérdekből nyilvános adatoknak minősülnek.

Az Avtv. 2. § 1. pontja szerint személyes adat bármely meghatározott (azonosított vagy azonosítható) természetes személlyel (a továbbiakban: érintett) kapcsolatba hozható adat, az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés. A 2. § 4. pontja értelmében közérdekű adat az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv vagy személy kezelésében lévő, valamint a tevékenységére vonatkozó, a személyes adat fogalma alá nem eső, bármilyen módon vagy formában rögzített információ vagy ismeret, függetlenül kezelésének módjától, önálló vagy gyűjteményes jellegétől. Az Avtv. 2. § 5. pontja a közérdekből nyilvános adat fogalmát úgy határozza meg, hogy a közérdekű adat fogalma alá nem tartozó minden olyan adat, amelynek nyilvánosságra hozatalát vagy hozzáférhetővé tételét törvény közérdekből elrendeli.

Az Avtv. 19. § (4) bekezdése - a 19. § (1) bekezdésével összefüggésben - úgy rendelkezik, hogy ha törvény másként nem rendelkezik, közérdekből nyilvános adat az (1) bekezdésben meghatározott szervek feladat- és hatáskörében eljáró személy feladatkörével összefüggő személyes adata, továbbá egyéb, közfeladatot ellátó személy e feladatkörével összefüggő személyes adata. Ezen adatok megismerésére e törvénynek a közérdekű adatok megismerésére vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

Mivel a jogosult rendőri vezetők az Avtv. 19. § (1) bekezdésébe sorolható szervek állományába tartoznak, és az, hogy rendelkeznek-e magáncélú szolgálati járműhasználati jogosultsággal a feladatkörük ellátásához kapcsolódó személyes adat, amely közérdekből nyilvános, és így az Avtv. 20. § (1) bekezdése alapján megismerhető.

A gépjárművekre vonatkozó adatigényléssel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes ellenezte ugyan a közérdekű adatok megismerését, de nem

hivatkozott arra, hogy bármely adat minősített adat lenne, ezért az Avtv. 19. § (3) bekezdésben szabályozott kivétel nem alkalmazható.

Az ingatlanokra vonatkozó felperesi adatigénylés lényegében két kört érintett. Részben az MNV Zrt.-nek már átadott, részben a jövőben átadandó, tehát átadni „szándékozott” ingatlanokra vonatkozott.

Amint az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, „a már átadott” ingatlanok vonatkozásában az alperes megalapozatlanul hivatkozott az Avtv. 19/A. § (1) bekezdésére. E szerint a feladat-és hatáskörbe tartozó döntés meghozatalára irányuló eljárás során készített, a döntés megalapozását szolgáló adat a keletkezésétől számított tíz évig nem nyilvános, a megismerést - az Avtv. 19. § (1) bekezdésében foglaltakat mérlegelve - az azt kezelő szerv vezetője diszkrecionális jogkörében eljárva, engedélyezheti.

Eltérő a jogi helyzete azonban azoknak az adatoknak, amelyek „az átadásra szánt” listán szerepelnek. A Fővárosi Ítéltábla szerint helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy, ezek az adatok az Avtv. 19/A. § (1) bekezdése szerinti ún. döntés-előkészítő adatoknak minősülnek.

A 12/2004. (IV. 7.) AB határozat - bár az Avtv.-nek korábban hatályos, 19. § (5) bekezdésén alapult - ma is irányadó abban a körben, amelyben rámutat arra, hogy létezik egy ún. automatikus nyilvánosság-korlátozás, amely az adatkezelők számára egyfajta könnyítést jelent, ugyanis a közérdekű adatokat kezelők a döntés-előkészítéssel kapcsolatos adatokat, azok keletkezésének pillanatában nem kényszerülnek egyenként „titkosítani”.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a jövőben átadásra kerülő ingatlanok tekintetében érvényesül ez az automatikus nyilvánosság-korlátozás. Ezeknek az ingatlanoknak az átvételre történő elfogadása nem csak az alperes elhatározásán múlik, hanem az átvevő vagyonkezelő szervezet döntésén is. Az alperes azon tevékenysége, hogy az átadásra jelölt ingatlanok listáját összeállította, még nem tekinthető az átadásra vonatkozó alperesi hatáskörben meghozott végleges döntésnek, mivel az ingatlanok átadására, illetve átvételére vonatkozó tényleges döntés az átadási eljárásban résztvevő szervezetek (rendőrség - MNV Zrt.) megállapodásának a függvénye, a döntésre akkor kerül sor, amikor az érintett szervezetek az átadás-átvételben ténylegesen megállapodnak. Nem fogadható el azonban az az alperesi álláspont sem, hogy az átadás-átvétel a kezelői (vagyonkezelői) jog ingatlan-nyilvántartási bejegyzésével zárul le, mert ez az aktus már nem a döntéshez vezető folyamat része, az ugyanis a megállapodás, a szerződés létrejöttével fejeződik be.

Mindezekre tekintettel az ingatlanokkal kapcsolatos döntés-előkészítő adatok tekintetében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperesnek a jövőben átadni szándékozott ingatlanok adatainak közzétételére vonatkozó kötelezését mellőzte, és e körben a keresetet elutasította, míg a „már átadott” ingatlanok adataira vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. E körben a másodfokú bíróság csak visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira.

A fellebbezési költségek viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő 81. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes volt.

Budapest, 2010. december 16.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:  
tisztviselő